

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Kako naj slovensko ljudstvo obhaja 50-letni spomin vladarstva Njih Veličanstva cesarja Franca Jožefa I.

Dne 2. decembra t. l. bode minilo 50 let, odkar je Njih Veličanstvo, naš presvitli cesar Franc Jožef I. vzel v svoje roke državno krmilo v mogočni in dragi nam Avstriji. Kakor je obče znano, se to pač ni zgodilo v ugodnih in prijetnih okoliščinah, temveč v času jako burnem in nemirnem, v času, ko je povsod vse kipelo in vrelo, v času, ko so naši državi pretile velike nevarnosti od znotraj in od zunaj. Pa naš presvitli cesar se vkljub svoji še nežni mladosti — bil je namreč takrat mladenič še le v 18. letu svoje starosti, vseh teh nevarnosti ni ustrašil, temveč je zaupajoč v božjo pomoč in pa zanašajoč se na znano udanost, ljubezen in hrabrost svojih narodov možato in neustrašljivo zasedel prestol slavnih svojih prednikov.

O! tiste dobe se je naš presvitli cesar neprestano trudil, da se ohrani starodavna moč, veljava in slava naše Avstrije, in priznati moramo, da se mu je to vkljub mnogobrojnim, strahovitim sovražnikom tudi zavsem posrečilo; kajti ohranila se je Avstrija do današnjega dne mogočna in slavna, in zavzema gotovo jako odlično mesto v številu svetovnih velesil.

Zlasti pa se je naša domovina pod slavnim vladarstvom presvitlega našega cesarja znotrajno skoraj popolnoma preustrojila, ter je v tem oziru tako napredovala, kakor nikdar popred.

Naš ljubljeni vladar pa je bil vselej prvi in najmogočnejši pospešitelj vsega, kar se mu je zdelo da bi zamoglo povzdigniti veljavo, moč in slavo cele države, pa tudi srečo in blaginjo v vladarstvo mu izročenih narodov.

Vsak, kdorkoli se ozre po širni naši domovini, mora priznati, da so razni narodi, prebivajoči pod žezlom slavne Habsburške hiše, da si se razlikujejo po jeziku in šegah, v zadnjih desetletjih vsak po svoje silno napredovali in na

predujejo še sedaj. In če vprašamo, kdo je bil tisti, ki je stvaril vgodna tla temu vsestranskemu napredku, tedaj moramo reči, da nihče drugi, nego naš predragi sedajni vladar, on, ki je vselej vse svoje narode enako cenil, ljubil in častil, on, ki je toraj tudi vsem dal in dovolil sredstva, z pripomočjo katerih se je bilo mogoče povzdigniti v splošni človeški omiki. Njegovo človekoljubno srce je bilo, katero je razne narode v njih raznovrstnih, obče koristnih in naprednih početjih in dejanjih vedno podpiralo ter jim je tako pripomoglo, da so se v kratkih letih v vseh strokah človeškega uma tako visoko popeli.

Zato se pa tudi ni čuditi, ako avstrijski narodi porabijo vsako vgodno priliko, da ljubezen, zvestobo in udanost, katero goje v svojih srcih do presvitle vladarske hiše, pokažejo tudi očitno. Taka prilika ponudila se je tudi l. 1879., ko je Njih Veličanstvo obhajalo svojo srebrno poroko in l. 1888. ko se je obhajala 40letnica Njihovega vladanja, in tako še bolj pomenljiva prilika ponuja se tudi letos, ko bode minilo 50 let, odkar naš pres. cesar vodi državno krmilo.

Vsi avstrijski narodi se toraj že sedaj pripravljajo na to, da bodo ta spomin kolikor mogoče dostojno obhajali.

Njih Veličanstvo samo se je blagovolilo večkrat in pri raznih prilikah o tem izraziti ter podati znamenit migljaj, kako želi, da se ta spomin obhaja, namreč ne toliko s prirejanjem dragocenih in veličastnih slovesnostij in hrupnih obhodov, pač pa z ustanovljenjem dobrodelnih in človekoljubnih naprav, zavodov, ustanov itd.

Te preuzvišene besede Njih Veličanstva so pač živi izraz Njihove blagosti in milosrčnosti, in tiste prav očetovske ljubezni, od katere nam vsak dan donaša novih dokazov; te preblage besede so dejanski izraz tiste milote, ljubezni in naklonjenosti do svojih podložnikov, katera tako rada in vsikdar pomaga pri raznovrstnih člo-

vekoljubnih početjih, katera je vselej pripravljena olajšati trpljenje, bedo in nepričakovano nesrečo narodov; le te preblazene besede so najčistejši izvir najplemenitejšega očetovskega srca, ki tako goreče bije za srečo narodov, tistega srca, ki ne osrečuje le sedajne svoje otroke, ampak hoče, da bodo te ljubezni deležni tudi še pozni potomci.

Gotovo si bode tudi slovensko ljudstvo, katero je svojemu ljubljenu vladarju čez vse zvesto in udano, po vseh svojih močeh prizadevalo, da dostojno obhaja ta spomin ter tako radost, ki mu polni srca, tudi javno pokaže. Zato je treba premišljevali, na kakšen način hočemo ta spomin obhajati, tako, da se bode z ene strani to strinjalo z velikodušnimi željami Njih Veličanstva, z druge pa, da se spomin na to leto v nas trajno ohrani.

V raznih krajih se bodo v ta namen prirejale, kakor je to lepo in običajno, posebne slovesnosti, katerih se bode poleg odrašenih ljudi udeleževala zlasti šolska mladina. Take slovesnosti so gotovo vse livale vredne, kajti podajajo premnogo prav ugodnih prilik, kakor domovinski nagovori, prednašanja, petje, itd. po katerih se mladina že v svojih nežnih letih navdušuje za blagor in srečo svoje domovine; pri takih svečanostih je mnogo priložnosti, da se v sprejemnih mladih srcih vnema čista in goreča ljubezen, zvestoba in vdanost do presvitlega deželnega gospodarja. Zato bi se pa naj take slovesnosti priredile povsod, pri vsaki šoli, v vsaki župniji ozir. občini; res da bode to nekaj veljalo, pa mislim, da ga ni kraja na Slovenskem, v katerem bi se ne našli ljudje, ki bi v ta namen prostovoljno in radi ne žrtvovali potrebnih prispevkov. Tudi se naj te slovesnosti prirejajo v tistem obsegu, in v tistih meri, kakor pač to razmere dotičnega kraja dovoljujejo.

(Konec prih.)

LISTEK.

Križ in polumesec.

Češki spisal F. J. Andrlík, prevel Podravski.

Kako rad bi se bil žrtvoval za njo ter odšel v ječo, ko bi s tem mogel osvoboditi mater! Toda s samo željo, dasiravno še tako vročo, se ni dalo ničesar spremeniti. Domišljeval si je, revež, da aga usliši njegovo prošnjo ter pomaga materi iz ječe, toda zmotil se je. Aga ga je nevljudno in kruto zavrnil. „Zahvali Alaha, da si se še ti zmuznil!“

Nekega dne je bil neznatni ostanek dragomanske posadke vznemirjen po neoglašenem in nepričakovanem prihodu agove vojske. Prišla je pozno v noči, utrujena po dolgi in težavni hoji. Toda komaj so se vlegli k počitku, prikazal se je Farek Azli na čilem sivcu ter jezdaril z nekolikimi po mestu. Raz lica se mu je čitala nevolja in jeza.

„Pri bradi prerokovej, to je nemarnost! Že včeraj imeli bi biti vojaki v Vraci in Etropoli, pa še danes ni duha ni sluha po njih!“ dejal je aga nevoljno ter jezdit nazaj. Za njim

so vdrli spremljevalci. „Takož zaukaži, Nadir, da bodo vojaki ob enajstih pripravljeni na odhod. Ako pomožne vojske do tega časa ne bo, od rinemo sami!“

Na to se je vlegel za trenutek na preprogo ter zadremal. Toda v Dragomanovem ni imel obstanka več.

Ivo se je močno čudil tej naglici, a ni si znal pojasniti vzroka. Še le poslednji trenutek je izvedel vse.

„Pojdi k Nadiru,“ ukaže mu aga; „ondi dobiš orožje ter pojdeš z menoj! Toda zapomni si, da mi stojiš neprestano na strani!“

Ivo je ubogal brez ugovora ter brez upora vzel puško in ostro sabljo. Postal je vojak, dasiravno se ni uril v orožju, vojak proti svoji volji. Napotil se je k četam, razpostavljenim po trati in tu je zaslišal novico, da se poda z vojsko v daljno deželo, kjer se je baje raja (kristijani) spuntala proti sultanu. Grede torej kaznovat neubogljive džauze. Toda kam je aga prav za prav namenjen, tega ni vedel nihče.

Ivu se je zgrozilo srce pri misli, da se mora podati z orožjem v roki proti bratom kristijanom. Da so bili nemirneži kristijani, to je

bilo Ivu, dasiravno ni bil izobražen, dobro znano. Kaj mu je početi? Ako pojde z vojski, bo primoran se bojevati; če ne pojde, pa ga odženo posiloma in še nečloveški kaznujejo povrh. Po daljšem pomisleku se je odločil za prvo, toda zaklel se je, da v odločilnem trenutku rajši sam stori smrt, nego bi učinil trpko izkušenim bratom kaj žalega, ali, da pri ugodni priliki zbeži h kristjanom.

Ta neprijetna novica zares ni bila neosnovana. Kakor strela iz jasnega razširila se je po vsej turški državi vest, da se v sosednji Hercegovini zbirajo oborožene tolpe kristjanov. To je zadoščevalo, da so Turki, katerim je vest marsikaj očitala, dvignili orožje ter šli kaznovat rajo. Zlasti, ko so zaslišali o napadu oborožencev na turške naselbine, dvignila se je vsa Turčija, zahtevajoč na vso moč maščevanja.

Splošna vstaja proti glavnim sovražnikom in brezvestnim tlačiteljem pa je izbruhnila še le meseca julija 1875. leta.

Uprav v tem času podal se je Farek Azli s svojimi vojski na pohod v razburjeno deželo.

Na vsem pohodu ostal je neradovoljni vojak Ivo v turškem taboru, ne ča bi mu bilo treba

Slovensko vseučilišče.

V adresi kranjskega deželnega zbora na cesarja je tudi omenjeno vseučilišče v Ljubljani, katero naj bo dostopno vsem južnim rodovom v Avstriji. To je v prvi vrsti namenjeno za Slovence in Hrvate ter Srbe. Škoda je le, da ni enake postavke sprejel tudi dalmatinski deželni zbor v svojo adresi, ker je za Dalmatince mnogo ugodnejše, če pošiljajo svoje sinove v Ljubljano, kakor pa v Gradec ali na Dunaj.

Neki nemški poslanec je temu ugovarjal, in po pravici se je to od neke strani imenoval izbruh modre krvi. — Utemeljeval je svoj predlog, da se ustanovi v Ljubljani nemško vseučilišče, na katerem naj bi se po milosti Nemcev predaval tudi ta ali oni predmet v slovenščini, kaj nerodno. — On pravi, da smo Slovenci mnogo premal narod, da bi mogli dati dovoljno število mož za profesorje na slovensko vseučilišče. Primerjal je ustanovitev slovenskega vseučilišča s tvorjenjem nemških vseučilišč, katera so se jako težko otesla latinizma. To je tako slabo utemeljevanje, da vsak malo trezno misleč človek precej uvidi, da tu popolnoma manjka „tertium corporacionis“, ker latinizma so se zagadali težko znebili, ker jim je manjkalo v nemščini tehničnih terminov in jim jih še vedno manjka, kakor nam. Ker se je pa temu odpomoglo s sprejemom ptujk, je ta težkoča odpravljena za Nemce, kakor za Slovence.

Nekoliko več je vreden ugovor, da nam manjka mož, ki bi predavali, in znanstvenega slovstva. V resnici je slovstvo posebno v tem oziru do cela nezačeto in bi se morala ledina orati, a zaradi tega se nam ne sme braniti začeti, ker začeti moramo enkrat, in prej ko se to zgodi, tem častneje za nas in tem boljše za naše potomce. Sploh pa bi se dalo po našem mnenju mnogo narediti, ko nam ne bi vlada pri vseh poskusih osvobojenja iz jarma tujstva bila toliko nasprotna. Jeza in zaničevanje mora obuditi v srcu vsacega Slovenca znani govor deželnega predsednika kranjskega, barona Heina, ko je rekel, da nimamo Slovenci dovolj literature, da bi se uvedla na višji gimnaziji slovenščina kot poučni jezik vsaj za nekatere predmete. Za božjo voljo, ali naj začne kdo pisati knjige in denar trositi, če ne ve za kaj. Pisatelj knjige mora imeti svoj smoter, in če naj kdo spiše šolsko knjigo, mora prej vedeti, da je sploh mogoče, da se kje rabi in da jo boče kdo založil.

Prvi korak do slovenskega vseučilišča bi bila na vsak način slovenska višja gimnazija v Ljubljani, Kranju in Novem mestu.

Ker pa je mnogo zavodov, katere pohajajo slovenski sinovi, kjer tega ni mogoče izvesti, bi bil prav za prav še nujnejši in potrebnejši korak, da se da slovenščini kot učnemu predmetu po več tedenskih ur. Kako nerodna je razdelitev ur, se vidi iz tega, da se potrosi v učenje nemščine na teden po štiri ure, matematike štiri ure in za slovenščino je odločena komaj polovica tega.

Razven pomnoženja tedenskih ur za poučevanje slovenščine, bi se moral preustrojiti popolnoma tudi učni načrt.

Ker smo Slovenci sami za se sedaj še prešibki, da bi sami s profesorji, knjigami in učenci zalagali svoje vseučilišče, moramo gledati na to, da se združimo in približamo v svrhu večje moči z najbližnjim nam rodom s Hrvati oziroma Srbi. Zato bi se moral poučevati po slovenskih in meševitih gimnazijah kot obligatni predmet tudi hrvaščina, in sicer ne kakor doslej, samo pol leta v šesti šoli, nego skozi vso višjo gimnazijo, tako, da bi bil učenec, ki dovrši gimnazijo popolnoma več hrvaščine v govoru in pisavi, ali pa vsaj toliko, da bi popolnoma umel hrvaške knjige in hrvaško govorico. Enako bi se moralo seveda goditi tudi od strani — Hrvatov in Srbov glede slovenščine. To ne bi bilo ravno težko izvedljivo, vsaj se še Kočevar nauči pravilne nemščine.

Nadalje bi naj bila skrb naših državnih poslancev, da bi imeli državni izpiti napravljeni na dotičnem vseučilišču tudi za Ogrsko polovico veljavo, če ne drugzega vsaj gledé filozofične fakultete in pa gledé zgodovinskopravnih izpitov, ker so ti za ves svet jednaki. Sicer do tega mora itak priti prej ali slej, ker se tudi od strani Hrvatov močno na to dela zaradi ustanovitve medicinske fakultete v Zagrebu, za katero se oni ravno tako borijo, kakor mi za slovensko vseučilišče.

Na tak način bi se dosegel pravi znanstveni promet na našem vseučilišču. Prehajali bi lahko profesorji z večjih vseučilišč, kakor z zagrebškega, beligradskega (za nekatere stroke), našega in pa za slavistiko s sedanjih nemških vseučilišč, kamor smo poslali Slovenci že mnogo izvrstnih moči in jih še pošiljamo.

To vse bi se dalo prav kmalu in na lahko doseči, le marljivosti in vztrajnosti nam je treba, da ne bo krasna misel, na katero so nas sedaj Nemci spravili, čez malo časa zaspala. Posebno lahko se na ta način pobija ugovor, da nam manjka literature, ker je hrvatska literatura popolnoma razvita.

Sedaj pride na vrsto še gmotno vprašanje. To je nekako že rešil kranjski deželni zbor, s tem, da je že doslej devolil v svrhu ustanovitve vseučilišča četrto milijona goldinarjev, in da se je dovolil kredit za dve ustanovi letnih 800 gld. za one Slovence, ki bi se hoteli habilitirati na modroslovni ali pravoslovni fakulteti katerega avstrijskega vseučilišča, in bi se zavezali, da vzprejmo profesorska mesta na bodočem ljubljanskem vseučilišču.

Isto naj bi storila gledé Hrvatov oziroma Srbov Dalmacija, katera naj skuša na vsak način tej ideji gladiti pot do uresničenja, ker bo premnogih koristij tudi zanje.

S posebnim zakonom naj bi se tudi spremenili statuti velikih Knafljevih ustanov, tako, da bi se vsaj deloma preneslo vživanje na obiskovalce tega vseučilišča.

Ako Bog da in sreča junaška, bomo kmalu doživeli dni slovenskega vseučilišča, kajti krepki narodi kakor Slovenci, Hrvati in Srbi gotovo ne bodo prej mirovali. Na vsak način pa moramo iskati zveze z bratskima narodoma in mo-

ramo skušati otežkočiti dostop nemški narodnosti, če ne zaradi drugzega, že zaradi narodnostnega miru, kojega bi nam kalili taki frkolini, kakor so sedaj našim sinovom zaprečili obisk visokih šol.

Gotovo bo tudi poslej vlada nam pomagala; vsaj vedno trdi, da ji je na vsem blagor in napredek ljudstva in to je gotovo velik in važen korak. —

Želeti bi bilo, ko bi se sploh začelo javno razpravljati vprašanje gledé olajšanja poti do tega cilja, in kazati, kako bi se dala odpraviti ta ali ona zapreka, da bode moč premagati vse ovire.

Politični položaj v Šaleški dolini.

(Občinska volitev.)

V ponedeljek, dné 28. februarija t. l. so imeli Velenjčani občinske volitve. Iz Spodnje Šaleške doline sem bil nalašč prišel gledat in opazovat, kako se bo iztekla cela stvar. Zakaj, velenjski nemčurji so agitirali za svojo stranko, da je bilo kaj; pa tudi narodnjaki niso rok križem držali. Seveda je bila velika razlika med agitacijami nemškutarskimi in pa med agitacijami slovenskimi! Nemškutarji so grozili, pritiskali, ponujali denar; Slovenci pa so delali le in govorili na prepričanje volilcev. Toda nemškutarji so propadli, zmagali pa smo Slovenci v vseh treh razredih.

Sila ginljivo je bilo gledati, kako so nekateri nemškutarji pošiljali slovenskim volilcem celo kočije, da bi volili za njihovo stranko. Nekateri naši volilci so tiste nemške kočije kar prazne poslali nazaj, drugi pa, ki so bili bolj šaljivi, so se lepo vsedli v nemške kočije, se peljali „nobel“ na volišče in volili — slovenske kandidate! O nehvaležnost!

Posebno veliko se je letos trudil za Nemce tukajšnji pruski lastnik premogovih jam, znani Danijel Lapp. Svojo lepo kočijo je pošiljal slovenskim volilcem, ki so potem volili seveda slovenske kandidate, ne pa nemških, kakor je Lapp želel. Sam pa je peš „obdelaval“ volilce, da bi volili za nemško stranko. Pa ves njegov trud je bil zastonj. Mogoče, da jih je par vlovil na svoje limanice, par takih, ki jedo njegov kruh, pa volitve ni mogel spremeniti v svoj prid. Zmagala je vendar slovenska stranka.

Najhujše je to, da Lapp, ki je — čujte, o kristjani! — častni občan velenjski, niti voljen ni bil. Mi tu doli v šoštanjanskem grabnu ne vemo več, kdo je bil svoj čas napravil Lappa za častnega občana; pa Slovenec gotovo ni bil, kdor je stavil tak čuden predlog. No Lapp je čez leto čisto miren in dober človek in se ne vtika v narodnostne prepire. Prosili bi tega gospoda, naj nas Slovence tudi ob volitvah čisto pri miru pusti, pa naj raji svoje delavce boljše plačuje, namesto, da bi za volitvene agitacije po nepotrebnem razmetaval desetake!

Občinska volitev v Velenji je tudi letos pokazala kako zavedni in značajni so kmetje v

udeležiti se boja. Uvrstili so ga bili namreč med voznike, radi česar se je nahajal v večji varnosti, nego v vrstah.

Farek Azli, kateremu je bila zaupana dovoznja in oskrbovanje vojske s hrano, prišel je zmerom nepoškodovan iz zagate, ali pa je imel le malo ranjenih.

Še le, ko je v naslednjem letu izbruhnila srbsko-turška vojska, bilo je pridržano agovo krdelo k vojski Osmanli-paše ter poslano na vshod k mestu Nišu. Tu je Ivo spoznal podrobnejše grozo vojske, dá, tudi bitek se je udeležil.

Zavzevši ugodno stališče, so se Turki dobro imeli na višinah Črnih vrhov, zagrajeni z v naglaci izkopanimi nasipi in z zgradbo iz kamnja. Okrog nasipov nahajajo se vojaki. Nekateri so stali, drugi sedeli, a zopet drugi ležali pozorno ogledujoč gibanje Srbov v dolini. Z nasipov je tudi grozno molelo v dolino svoja žrela nekoliko topov z nabitimi bombami in med njimi so se lesketale v solčnih žarkih turške puške. Vse je pripravljeno za vzprejem sovražnika. Dostojniki jezdarijo okrog ter vzpodbujajo vojake. Farek Azli je kaj židane volje. Smehlja se

se kaže tovarišem doli na vrste srbskih prostovoljcev. „Ha ha ha! To so vojaki! Stojé kakor čreda ovnov. Ako strelimo enkrat na slepo iz topa med nje, pa se razpraše na vse strani! Ko bi Osmanli-paša zaukazal na nje napad! To bi bil lep prizor!“

Toda še tega dné bil je aga poučen o nemčem drugem. Proti najdaljši uri odzvalo se je v dolini znamenje na napad. Osupnjeni Turki so napenjali pogled in posluh. V srbskem taboru je nastalo gibanje. Z nasajenimi bodali so stopale vrste polagoma na višino.

Zgoraj je bilo tiho. Turki so z nestrpljivostjo pričakovali povelja k strelu.

Ivo leži pod nasipom, držeč puško pred seboj. Roka se mu igra s petelinom; toda lice mu je zasanelo in z nabuljenimi očmi zre na bližajoče se Srbe. Tudi ti so mu bratje, dasi ravno govoré drugačen jezik.

Že so dospeli sovražniki na hrib, še dve sto korakov in zrli si bodo iz obličja v obličje.

„Sprožite!“ oglasi se nakrat turško povelje.

Kakor bi trenil oglasil se je grom pušek. Vsaka večja ali manjša puška bruha iz sebe

ogonj in meče ob enem smrt med srbske vrste. S streljbo se je pomešal klic povelja, krik, glasovi tromb, pa tudi žalostno tarnanje. Siv dim pokriva bližnjo okolico.

Ivo ne vidi niti deset korakov pred seboj. Še vedno drži nabito puško, še zmirom ni izstrelil. Toda čas je, da se tudi on poprime dela. Priloži puško k licu ter strelja v zrak. Tako ne provzroči nikomur škode. Ne zmeni se za to, da od nasprotne strani doletavajo kroglice ter žvižgajo okrog njega. Le časih pogleda po strani svoje tovariše in najbližnje sosedo, če mar kdo ne opazuje njegovo ravnanje. Toda v oglušujočem hrupu pazi vsakdo le na lastno kožo, čuva in brani samega sebe. Vsem njegovim sosedom se nekam mudi, vsi jo urno podedé proti vshodni strani ograje. Komaj Ivo to zapazi, zdirja tudi on za njim.

Tam so Srbi že prekoračili nasip, treba je napeti vse sile, če jih hočejo zopet izgnati.

Med tem zadoni tromba, pozivajoča k odstopu. Turki jamejo se polagoma umikati, samo manjši oddelek, ki je odrinil že nekoliko naprej, je pospešil korake, da se izogne kroglijam. Med

naši Šaleški dolini. Naši vrli kmetje so odločili volitev v vseh treh razredih. Stali so ko skala neomajni in volili samo po svoji slovenski vesti. Čast takemu ljudstvu, ki ne prodaja svojih glasov za denar in za „šnops“.

Na volišču in med volitvijo je bilo tudi včasih kaj smeja vmes, ki so ga plačali nemškutarji. Tako n. pr. so slovenskemu posestniku D. iz Pasje vasi nemškutarji vsilili nemškutarsko pooblastilo in mu na listek napisali imena nemških kandidatov. D. je prišel s tistim nemškim lističem v roki k volitvi. Nemškutarji ga obstopijo in si manejo roke, češ, tega že imamo; narodnjaki pa so žalostni in jezni gledali na slovenskega volilca D., ker so mislili, da bo res nemške kandidate volil.

Kaj se torej zgodi? Volilec D. stoji resnega obraza z nemškim lističem v roki, gleda na tisti imenik, kakor bi bral nemške kandidate — narekuje pa na pamet zaporedoma same slovenske kandidate! O nesreča za nemškutarje! O iznenadenje! Na strani slovenski pa smeh in ploskanje! Omenjamo še, da je vrli volilec D. rojen v Gornjisavinski dolini.

Občinski zastop velenjski je torej zopet v narodnih rokah, čeprav imajo v trgu samem nemškutarji večino. Upati je, da bodo Velenjčani, kar se jih šteje k narodni stranki, tudi vsekdar postopali kot odločni Slovenci.

Poštni pečat je v Velenji še zmirom nemški; ekspeditorica na velenjski pošti ne zna slovensko; po hišah velenjskih narodnjakov se še zmerom večinoma nemški govori. . . Treba bo pokazati nekoliko več slovenskega duha in odločnosti!

Slišali smo tudi, da bo poveljni jezik novega gasilnega društva v Velenji — nemški. Zakaj pa se vi narodnjaki niste lotili ustanovitve gasilnega društva? Morebiti zato, ker nič ne — nese? . . .

Sploh mislimo, da bi bilo za našo dolino sila potrebno kako politično-gospodarsko društvo. Imamo tukaj v Šoštanji deželnega poslanca, g. Ivana Vošnjaka. Upamo, da se on postavi na čelo za ustanovitev takega društva. Na delo rodoljubi! Ljudstvo naše je zdravo na duhu in na telesu; ljudstvo naše je pa tudi jako ukaželjno. Prihaja sicer v našo dolino veliko število naše „Domovine“ in „Gospodarja“; toda, živa beseda je veliko več vredna, ko najboljši članek v časniku. Ljudstvo vendar raje posluša, ko pa čita. Treba poduka o napredujočem gospodarstvu, treba pa tudi šole v narodni politiki! Pride mladi zarod, pridejo pa tudi razni tujci k nam. Ali se ne utegne zgoditi, da nam prevarijo naš novi naraščaj? Zatorej treba misliti tudi na prihodnost. Poglejte, kako delajo Čehi! Koliko shodov prirejajo na kmetih češki poslanci, državni in deželni; kako budijo ljudstvo, ga poučujejo v vseh strokah novega časa in kako mu razjasnjujejo razna pereča vprašanja! Posnemajmo Čeha!

In ravno letos se nahaja naša država in se nahajamo avstrijski Slovani in mi Slovenci v takem kritičnem in odločilnem položaju, kakor

prvimi nahaja se tudi Ivo. Še nikdar mu ni bil rezki glas trombe tako prijeten nego v tem trenutku, rešil ga je izdajstva nad lastnimi brati, kakor tudi kazni, kateri bi ne bil odšel radi lenobe, ako bi bil še dalje kazal malomarnost.

Srbi so uporabili zmago, pregnali so Turke ne samo s hriba, marveč jih celo zagnali k Ak Palanki. Poleg tega so še vplenili nekoliko topov in zalogo živeža.

Razprašena turška vojska se je polagoma zbirala pri trdnjavi Palanki. Farek Ali je zavzel mesto v trdnjavi ter prebil tu brez posla do pomladi 1877. leta.

Ivo seveda ni slutil, da je nastal mir; s trepetajočim srcem je pričakoval vsakega dne novo bitko ter se zgrozil pri misli, da bi moral znovi kot sovražnik stati proti kristijanom. Še le ko se Srbi dalje časa niso prikazali, trdnjave se nalašč izogibajoč, začel je prosteje dihati, otresoč se svojih skrbi.

* * *

(Dalje prihodnjič.)

še nikoli izza leta 1848. Ali ni povoda dovolj, da stopijo poslanci med ljudstvo? Ali ni skrajni čas, da začnemo snovati po več gospodarsko-političnih društev? Tako društvo bi bilo krvavo potrebno tudi v naši dolini. Ali ne vidite, da vključ temu, da smo zmagali v Šoštanju in v Velenju, vendar tudi nemškutarji napredujejo, ker imajo prav v novejšem času že dva nemška otroška vrteca v Šoštanji in v Velenji?! Na delo toraj! Naprej, vodje in poslanci!

Celjske novice.

(Šole zaprte.) Vsled posebnega širjenja davice in škrlatice med mladino, zaukazal je tukajšnji okr. šolski svet pretečeno soboto dne 5. t. m. zapreti vse šole v mestu. Vzroke bolezni navajali smo zadnjič, vsled česar je skoraj neumljivo, da je po istem ukazu bilo zapreti tudi okoličansko deško šolo, med katere učenci ni bilo ves čas niti jednega bolnika na omenjeni bolezni, ter so otroci zunaj mesta povsod zdravi.

(C. kr. poštni urad v Celju.) Na poštnem posloju v Celju ni niti zunaj niti znotraj nobenega slovenskega napisa, poštni pečat je samo nemški, namreč: Cilli. Onde se izdajajo samo nemške poštne vrednotnice in tiskovine; ako zahtevaš slovenskih, jih gre uradnik iskat globoko v predal, v tem ko ima nemške na vrhu pripravljene iz česar sledi, da potisne vsakomur le nemške tiskovine in vrednotnice, ako ni izrečno zahteval slovenskih. Slavni okrajni zastop celjski, in v poštnem področju celjske pošte se nahajajoči občinski urad „Celjska okolica“ naj torej pravočasno ukreneta potrebno, da bodo na novem poštnem posloju v Celju vsi napisi zunaj in znotraj tudi slovenski, da se priskrbi dvojezični pečat, ter da se slovenskemu jeziku sovravno uradništvo prestavi od tod na Nemško. Občinstvo pa naj se energično upira vsakemu pristranskemu postopanju poštne oseboja v Celju.

(Prememba posesti.) Nekdanjo Kammerer Deutschmannovo pekarijo in hišo v Graški ulici v Celji, kupil je g. E. F. Vošnjak, pekovski mojster v Celji.

(Celjski mob in smrtoljini) jeli so zopet preobračati kozle. Preteklo nedeljo ponoči spravili so se nad hišo dr. J. Serneca ter med žvižganjem in kričanjem mu ometali hišo z blatom. Ko pa se je pokazal dr. Sernec na oknu, zbežala je ta sodrga, kakor bi strelil med njo. Takih postopačev je zadnji čas več videti v Celju, in dobro bi bilo, da se policija malo začne zanimati zanje in ker jih že ne zaloti pri razgrajanju, naj bi vsaj malo posledila od česa se žive, ker gotovo bi našla zanimive podrobnosti. — Preteklo nedeljo pa so si „Wolfovci“ ob priliki koncerta „Musikvereina“ privoščili zopet svoj „heilo!“ Med koncertom zahtevali so nakrat naj se igra „Wolf-Marsch“, ker na huronsko vpitje in ropotanje kapelnik Diessl trikrat ni hotel vstreti, je slednjič zapustil ta oder in godbo, na kar je nastopil mladi Reitter, sin c. kr. sod. svetovalca v Celji in on dirigiral „Wolf Marsch“. Da se je tulilo in razbijalo je ob sebi razumno in „heil Deutschland“, „Bismarck“ in drugih takih „patrijotičnih“ izrazov ni bilo ne konca ne kraja. To pa je dalo povod, da so vsi navzoči častniki takoj zapustili dvorano pri Koscherji, katerim je sledil tudi c. kr. predsednik okrožnega sodišča g. Rudolf pl. Uepitsch z družino. Tako bodo ti celjski Prusaki kmalo pregnali povsod avstrijsko misleče goste in kam to vede, si lahko vsakdo misli. Ali vlada res nima nobene moči?!

Spodnje-štajerske novice.

(Umirovljena sta) davkarja gg.: Otokar Gerzabek v Wildonu in Mihael Koschel pri Sv. Lenartu v Slov. goricah na lastno prošnjo.

(Za občinske volitve v Teharjih) vrši se, kakor smo zadnjič poročali, dne 13. t. m. volilni shod v Slancih pri Teharjih v gostilni gosp. Jurija Štiglica. Da se naši nasprotniki za bo doče volitve dovolj brigajo, da, morda bolj nego mi, kaže njih vsestranska agitacija. Že pretečeno nedeljo sklicali so svoj volilni shod, kjer je znani naš Martin zatrjeval, da je neumnost, „da bi tiste zametavali, od katerih imamo največ koristi“ (Jelinek in Štore). Razpošiljati so pa tudi

začeli posamezne listke, zvane „Priprosti kmet od Voglajne“, kateri so se tiskali v tiskarni „celjske vahte“, katerih slovenščina je — za omedlevico. Slovenska stranka gledala je to početje mirno, pa preveč se tudi ne smemo zabit, ker hudobec nezadržan seje svoj plod — znalo bi se ga vender kaj prijeti. Tedaj slovenski volilci, tudi oni, ki v svoji lahkovernosti besedam in pismenim capam nasprotnikov malo verujete, pridite na naš shod v nedeljo vsi, da zveste resnico in spoznate prijatelje.

(Pošta v Št. Petru v Savinjski dolini) ima nemški pečat, ki se mora s slovenskim zameniti. Tudi občinski pečat kviri Št. Petru narodno lice. Pa sedaj, ko še „penzionirani“ župan imenuje zdaj tega, zdaj drugega kimovca županom, ni mogoče še preostrojiti, zgoditi pa se mora kasneje, ko dobimo narodnega župana. Torej na delo!

(Pri vojaškem naboru v Mozirju) za gornjegrajski okraj so letos potrdili 73 krepkih slovenskih fantov. Gornjegrajski okraj ima le devet občin in tako pride na vsako občino povprečno po osem vojaških novincev. To je gotovo lepo število, ki kaže, da so mladeniči Gornjesavinske doline čvrsti korenjaki, na katere sme država biti ponosna.

(V Kokarjih v Savinjski dolini) ustanovila se je z dnem 20. m. m. pri posestniku Josipu Praznik, poštna postojanka brez poštne pečata, za nabiranje pisem in drugih manjših pošiljatev. Zvezo s sosednjima c. kr. poštama oskrbovala bode začasno dosedajna potovka.

(Sv. Andrej nad Polzelo.) Pri letošnjih občinskih volitvah izvolil se je čisto novi občinski odbor. Ta izid volitve je morebiti nekatere dosedajne občinske očake presenetil, da si to ni čisto nič kaj novega, temveč se je že to sto in stokrat zgodilo in se še tudi bode, da si namreč ljudje iz katerih vzrokov koli volijo novi odbor. To je ravno namen volitev, da se volja ljudstva pokaže. Če bi pa enkrat izvoljeni odbor za vse čase imel pravico do občinskih stolov, potem bi pa sploh volitev treba ne bilo. Ako se je volitve veliko število občanov udeležilo, tedaj je to gotovo čisto prav, ker ravno s tem so volilci pokazali neko zrelost in splošno zanimanje za občinske zadeve. Da bi tukajšnji ljudje malo držali na besedo božjo, je smela trditev, ki se nikakor opravičiti ne da, kajti je ljudstvo vse-skozi pobožno in Bogu vdano; ako ima v posvetnih zadevah svoje misli, kdo mu zamore to zameriti? Kar se pa pisarja tiče, pa povemo toliko, da zastoj nihče nič ne stori, za denar se pa razun tičjega mleka in polževe krvi, vse dobi. Ako bi dosedajni g. tajnik ne hotel več uradovati, tedaj se bode pa drugi dobil. Koliko ima novi odbor pameti, tega seveda ne moremo natančno preračunati, tako modri res nismo, toliko pa rečemo lahko že danes, da če jo bode že moral res iskati, je bode gotovo toliko našel, kolikor je bode treba za občinske zadeve. Kako bode gospodaril novi odbor z občinskim premoženjem, tega še tudi ne vemo, želimo pa, da bi gospodaril modro in varčno, da bi sploh deloval v blagor in čast cele občine. Ako pa tega ne bode storil, tedaj mu pa prorokujemo že danes, da se mu bode čez tri leta ravno tako zgodilo, kakor se je dosedajnemu. Toliko v odgovor na dopis v „Slov. Gosp.“, ki je veliko večino farmanov močno razžalil, in če bode dotični list še nadalje prinašal tako razžaljive in izzivajoče dopise, tedaj bode iz občine izginil ves „blaženi mir in lepa zastopnost“.

Več volilcev pri Sv. Andreju.

(C. kr. poštni urad na Ponikvi ob južnej železnici.) Slavni občinski urad na Ponikvi se s tem javno poziva uložiti nemudoma na visoko c. kr. trgovsko ministerstvo na Dunaju prošnjo za slovenski poštni pečat, h katerej prošnji se naj blagovoli pridružiti ondotni visoko čast. župnijski urad, slavni krajni šolski svet in tudi posestniki, kajti ondotni poštni urad ima samonemški pečat: „Ponigl“. Ako se onde prodajajo morda samo nemške poštne vrednotnice kakor: „Correspondenzkarte“, „Kartenbrief“, „Postanweisung“ itd. tedaj dodajte pritožbo in zahtevajte slovenskih vrednotnic in slovenskih tiskovin. Napis zunaj poštne urada mora biti, kakor se samo ob sebi umeva, slovenski. Rojstni kraj

slavnega Slomškega, poteguj se za jednakopravnost slovenskega jezika, kakor se je potegoval svoje dni on z uma svetlim mečem za njega!

(Od Sv. Jošta na Kozjaku.) Strašen prizor. — Dne 2. marca t. l. okoli jedne ure popoldne se je tukaj ponesrečil 37letni fant in delavec Janez Valenci, škalski rojak, pri odkopu šolskega stavbišča. Odtrgala in zdrknila je na njega 15 centov težka skala tako silovito, da je bil revež v 10 minutah že mrtev. Na klic sodelavcev prihiti na lice nesreče častiti gospod župnik, da podeli sv. zakramente umirajočemu, ki je bil razven glave pod skalovjem zakrit čez in čez. Nagle in neprevidene smrti reši nas o Gospod!

(Podružnica sv. Cirila in Metoda v Konjicah) ima letos redni občni zbor na praznik sv. Jožefa t. j. 19. sušca t. l. in sicer v posojilniški pisarni. Začetek ob 3. uri popoldne. Zvečer v gostilni gospoda Suterja neprisiljena prosta zabava pri koji iz prijaznosti „Konjiško pevsko društvo“ sodeluje. Komur srce za slovensko deco bije, naj ne zamudi tega zbora.

(V Oplotnici) imeli smo 23. junija preteč. leta pod nadzorstvom c. kr. komisarja gosp. dr. Poigerja tako „modre“ volitve, da smo izvolili namesto 18 kar 19 odhorkov! Naj bi ta volitev obveljala, so enega izvoljenega odbornika z njegovim privoljenjem koj zbrisali, druge so pa hoteli Oplotničani imeti potrjene po nasvetu c. kr. komisarja, za kar si je najbolj prizadeval češki Velikonemec O. Hafenrichter 28. junija s tem, da je vč. g. župnika celi dve uri „zavoljo božjega miru“ nagovarjal ter celo prosil, naj bi se i on (župnik) s svojo stranko strinjal s to „kunšno“ volitvijo! Temu se vč. župnik ni mogel pritrčiti, pač pa se je zoper vso volitev pritožil — na kar ie potem 24. novembra zopet pod nadzorstvom c. kr. komisarja g. dr. Poigerja bila v Oplotnici „nekaka“ druga volitev — a brez volilcev, ki je preiskavala pomote od 23. junija. — Vprašamo, smeli c. kr. sodnik sam sebe soditi, ali če je kaj zakrivil, smeli se sam nekrivim spoznati. Da prašamo z drugim zgle-dom, smeli duhovnik, če je kaj zagrešil, sam sebi sv. odvezo dati? No, volitev od 23. junija pretečenega leta še ni potrjena in mislim, da tudi ne bode; nova še pa tudi do zdaj ni razpisana, čeravno je od tistega časa prešlo že celih osem mesecev! Zavoljo tega se pa tudi Oplotničani pri vsakej priložnosti, tudi pri sedmini, kakor ste to poročali v prejšnji številki Vašega lista — pripravljajo za nove občinske volitve. Veste-li, zakaj se tako pridno pripravljajo? Ej zato, ker se jim že blačice tresejo videč, da je katoliška stranka že precej močna. Slovenski volilci, pozor!

(Ali na Zidanemmostu pri pošti ne znajo slovenski?) Dne 24. januarja je šlo priporočeno pismo iz Krškega v Moravče; toda došlo je samo na Zidanmost. Od tod je bilo poslano na Hrvatsko, od koder je vsled reklamacije srečno došlo zopet na Krško dne 8. marca. Kdo je to zakrivil?! Sicer pa so tudi razmere na pošti v Zidanemmostu tako žalostne, da je zadnji čas, da sl. ravnateljstvo v Gradci poseže vmes, ker drugače bomo primorani nastopiti drugo pot.

(Iz Sevnice) Posnemajmo še mi naše Nemce! Nedavno sem bil v tukajšni tobakarni, kjer se dobivajo tudi razne tiskovine, ko pride gospa našega dr. Kautschitscha, ter zahteva par tiskovin, a ko se ji tiste izročijo, kako se prestraši ta milostna gospa, ter pravi: „Haben Sie keine bloss deutsche Postanweisungen.“ Prodajalka ji odgovori z nein! nekoliko na smeh se držeča; gospa misli, da se prodajalka le norčuje z njo, pravi še enkrat prav odločno: „Ich weiss, dass Sie solche da haben! Za odgovor dobi, da kakoršne iz pošte prejme, take prodaja, drugih pa nima. Pa pomislite si, zdaj se pa že dobijo samo nemške nakaznice tudi tukaj, bržčas se je ta mil. gospa pritožila. Storimo tudi mi tako!

(Iz Sevnice.) Res redkokedaj kaj beremo od našega Posavja v Vašem cenjenem listu. Naši Nemci, ne: nemškutarji pa neki večkrat trobijo v svet po svoji „vahterici“ svoja dobra dejanja. Kakor sem slišal, je bil zdaj pred pustom, tukaj pri Smrekarji neki nemški prorok Pommer, najbrž da je prišel Pusta naznanit tukajšnjim „heilbrüderjem“. No, Bog mu daj

srečo pri njegovih poslušalcih, da bi se vsi kmalo vsaj nemško naučili, kateri ga hodijo poslušat. Naši nemčurčki se nekako na tihem mužajo in povprašujejo, zakaj da Slovenci nimamo nikakoršnega shoda! Pa bi bilo res dobro, ko bi naši poprosili ktereга izmed g. poslancev, da bi se potrudil priti k nam. Gotovo bi bilo dovolj poslušalcev. Saj naši „demokračii“ so se zelo potolažili, pa bi se še bolj, ako bi se jim razjasnil sedanji položaj v državnem zboru. Kakor sem slišal, je naš slavn občinski odbor sklenil, na predlog g. nadučitelja v seji dne 20. m. m., da bo poprosil za g. potovalnega učitelja in živino-zdravnika Jelovškega, da bi tukajšnjim živinorejcem nekoliko predaval o živinoreji. Prav tako!

(Za okrajni zastop Rogatec) izvoljenega načelnika Jos. Simonijja in namestnika zdravnika dr. Schusterja je cesar potrdil.

(Kako se naši Nemci zabavajo med seboj.) Sicer je to tajnost, ker ne puščajo radi nobene naših zraven, a neke posebne vrste zabava se je morala zadnji čas uvesti vsaj pri kozjanskih Nemcih, ker smo videli zjutraj dne 21. m. m., da so se razhajali od svojega „bala“ pri Pirhu — z razbitimi glavami. Morda so igrali pragermansko mitologijo, kako „izbacne“ Votan neposlušne sobogove.

(Učiteljsko društvo za ptujski okraj) ima zborovanje to nedeljo, dne 13. t. m., ne pa dne 6. tega meseca.

(Višji gimnazij na Ptui.) Prošnjam ptujskih očetov za povišanje ondotnega dež. gimnazija s zajamčenim germanskim značajem, odprlo se je tam gori v Gradci blagohotno vladno uho. Rekli bi, da so smatrali to zahtevo v začetku sami — nagajivostim, ker v podporo iste družega navajati niso vedeli, nego, da jim je potreba svoj gimnazij braniti pred — poslovenjenjem, kar bi bilo sosebno vspešno, ako se gimnazij na deželno milost popolni. Menda je bil ta vzrok „tam gori“ dosta tehten — ptujski Germani vsaj postali so pri objavi te skoraj neverjetne „dobrote“ — na pol nori. Napravili so nekaj izraelski ples okoli Ornika, pošiljali pa zahvale tudi dež. namestniku, rektorju Toldtu za nesramno govorenje proti slovanstvu — celo mariborški Franci dobil je nekaj kolin.

(Narodna čitalnica v Ptui) izvolila je za tekoče leto 1898 v odbor sledeče gg.: dr. Franc Jurtela, predsednik, dr. Bela Stuhec, podpredsednik, Josip Zelenik, blagajnik, Antón Goslar, tajnik; Ivan Kaukler, Franjo Natek, Franjo Toplak, Ivan Sedlaček, Mat. Nemec, Franjo Mohorič in Miran Lorber, odborniki.

(Obesil se je) dne 24. m. m. v radgonskem okraji posestnik Janez Knotz zbok nevgodnih odnošajev pri premoženju in družini.

(Zaprl so šole) pri Sv. Križu na Murskem polji in v Cezanjevcih, ker se je pokazala med otroci davica in škrlatica.

(Zgorelo je) dne 24. m. m. pri Radgoni posestniku Janezu Frasu gospodarsko poslopje s hlevom vred, kar mu je povzročilo škode za 400 gld.

(Načelnikom okrajnega zastopa pri Sv. Lenartu v Slov. gor.) potrdil je cesar izvoljenega g. Franca Wella, kakor tudi njegovim namestnikom g. Antona Voguna.

(V Cmureku) je umrl gosp. Karol Pec, posestnik, gostilničar in kupčevalec deželnih pridelkov, osobito sadja, ter so Slovenci od njega dobili mnogo denarja. Bil je rojen Slovenec in vedno volil s Slovenci; z vsakim je posebno prijazno občeval in bil zlasti do revežev usmiljen. Zatorej blag mu spomin! — V Kumbergu bode letos občinska volitev, upati je, da si občinarji izvolijo zopet starega občespoštovanega g. Al. Ornika za župana! Zgodi se!

(Od Drave.) V Selnici ob Dravi se je bil dne 21. svečana t. l. priredil v prid šoli in sicer na korist šolarske knjižnice zabavni večer, kojega se je udeležilo odlično število domačega občinstva in sosednjih gostov, učitelji iz Ruš, Puščave in domači so se udeležili in sodelovali v ta namen. Na vzporedu so bile zabavne predstave in govori, tombola, godba in ples v okusno okinčanih prostorih Gartnerjeve gostilne. Čisti dohodek vstopnine po odbitku troškov za priprave, tombolo in godbo je znašal še 24 gld. v prid šol. knjižnici. Vsem častitim gostom in

blagim podpornikom se torej v imenu šolske mladine za lepo podporo izreka najtoplejša zahvala.

(Umrli je) v Mariboru dne 5. t. m. livar zvonov g. A. Denzel.

(Prvo porotno zasedanje v Mariboru) pri ondotnem novem okrožnem sodišču vrši se dne 21. t. m., ter traja nad teden dni.

(Odlikovanje.) Vseučilišnega profesorja slovenskih jezikov v Gradci, g. dr. Gregorija Kreka imenovala je češka akademija znanosti v Pragi svojim častnim članom.

Druge slovenske novice.

(Kranjski deželni predsednik baron Hein, — kranjski Nemci in — ljubljansko državno pravduštvo.) Dne 25. februarja t. l. je prinesel „Slovenec“ — tako se nam poroča, — uveden članek z nadpisom „Baron Hein, pa resnica“ kojega večina je bila konfiskovana in ž njo vred tudi napis članka. Dne 18. febr. potem dovolil je dež. zbor — kakor poročamo na drugem mestu — nemškemu „Theatervereinu“ 6000 gld. letne podpore, — te dni pa nastopa državno pravduštvo proti ljudem, katere je Heinova tajna policijska garda ovadila, da so proti razposajenim nemškim fantalinom nastopali tako — kakor zakon ne brani! Nehote se mora človek, ki vse to na Kranjskem opazuje, vprašati: Kedaj bo narodna odločnost in politika na Kranjskem zrela? Brezdvomno pa je, da trpi vsled podobnih grehov, ves slovenski narod!

(Efektna loterija mesta ljubljanskega.) Dne 2. decembra letos vršilo se bode žrebanje ljubljanske efektne loterije z 1000.000 srečk po 1 kroni. Čisti dohodek se uporabi za regulacijske namene mesta Ljubljane.

(Kranjski voj. veteranski kor v Ljubljani) imel je dne 27. febr. t. l. svoj redni občni zbor, pri katerem je na predlog kornega poveljnika g. Juraja Mihaliča sklenil ustanoviti v proslavo cesarjeve vladarske petdesetletnice veteransko ustanovo za udove veterancev, v letnem znesku 20 gld., ki naj se izplača vsako leto na dan 2. decembra. Nadalje pa je sklenil slovesno praznovati jubilejski dan ozir. udeležiti se skupne slovesnosti, ter odposlati Nj. Velič. cesarju adresno.

(Električni tramvaj.) „Stavbna družba“ v Ljubljani namerava pričeti graditi letos železnico za tramvaj z uporabo elektrike, ki bo vezala promet po celem mestu s periferijo vred. Ta železnica bode izvestno dobro ustrezala svojemu namenu.

(Nemško gledališče v Ljubljani.) Deželni zbor kranjski dovolil je letos med drugim tudi gledališko podporo, in sicer: slovenskemu (t. j. „Dramatičnemu društvu“) — 6000 gld. — nemškemu „Theatervereinu“ pa — tudi 6000 gld. (!) Komentar: Tako na Kranjskem ponižne duše slovenske Nemce — „zatirajo“ !!

(Pri ljubljanskem mestnem magistratu) so postali praktikantje gg. Albert Sežun, Danilo Šaplja in Ivan Završan.

(Častnim občanom) imenovala je občina na Ježici ondotnega učitelja g. Antona Žiberta za njegove posebne zasluge za šolo in občino.

(Vrhniška železnica) prične se graditi pričetkom aprila tega leta.

(† Viktor Globočnik.) V Kranju umrl je dne 4. t. m. deželni poslanec in c. kr. notar g. Viktor Globočnik na zastrupljenji krvi. Ko so mu močne otekline na nogi prizadale hude bolečine, ni maral mirovati, temveč je pohajal redno k deželnozbornim sejam, da, celo po osodni operaciji proučeval in izdeloval je nek načrt za prebivalstvo svojega volilnega okraja. Svoje blago srce posvetil je popolnoma svojemu rodu ter takorekoč tudi preminil v boju za narodno zboljšanje. Pogreb bil je takemu možu premerno velikansk. Hvaležen mu spomin!

(Osebnost.) Okrajni komisar g. Štefan Lapajne v Litiji imenovan je okrajnim nadkomisarjem.

(Nov most čez Krko.) Novomesto dobi letos čez Krko pri Kandiji nov železen most, ki so ga jeseni pričeli graditi.

(Ustrelil je) v neki gostilni v Sežani dne 4. t. m. mlad graški zavarovalnični uradnik Karol Roth svojo ljubimko Sofijo Neth, nato pa še sam sebe, a to zbok zaprek, ki so jih stavili njegovi stariši njuni zakonski zvezi.

(Novo pošto) dobi vas Nabrežina, ki bo v zvezi s pošto in železniško postajo istega imena.

(Nova tovarna.) V Svincu na Koroškem začnejo v kratkem graditi tovarno za Calcium-Carbid, in sicer bo to prva tovarna za to stroko v naši monarhiji. Kdor je čital naš podlistek št. 6 „Elektrika“, ta se spominja, da se na pravilja s pomočjo Calcium-Carbida najlepša luč, zvana Acetyl-plin. Tudi v Svincu je bila dne 2. t. m. poskusna taka razsvetljava, ki se je izborna obnesla. Električna razsvetljava pa ne najde vhoda na Koroškem, dasi je baš tukaj mnogokaj pripravnega k temu. Niti glavno mesto Celovec se ne more v tem vprašanju zjediniti, ker večina mestnega sveta dvomi, da bi zamoglo vzdržati mesto to, kar si je upala Ljubljana, temveč želi ta večina, naj se električna naprava prepusti kot monopol na 50 let, t. j. država naj se loti podjetja ter uživa njegove dohodke za 50 let.

(Tržaška italijanska irredenta) dela naravnost izdajalsko propagando za kraljestvo italijansko. Vsi avstrijski deželni zbori sklenili so udanostne adrese na cesarja ter odbrali deputacije v čestitanje cesarju ob vladarski 50letnici. To storila je celo Ogrska, kjer se vzbujajo ravno letos strastni duhovi; to, kar so storili podaniki vseh avstrijskih kronovin — tega ni storil tržaški deželni zbor. Deželni glavar tržaški je namreč vedel, da se bo proslavljala v Italiji dne 4. marca 50letnica, odkar se je vzdignila dežela zoper Avstrijo ter se osamosvojila, vedel je, da dvema gospodoma ne more služiti, a da se mu je nagniti tja, kamor vleče njega in tržaške polentarje srce — k Umberto. Da se ta proslava nekaljeno izvrši, ni bilo smeti svojega srca popred klanjati lastnemu vladarju — avstrijskemu cesarju. Opustilo se je tedaj vedoma prvo čestitanje, podal pa se je dne 4. t. m. s posebno deputacijo k italijanskemu konzulatu ter je proslavljal tam italijanski jubilej. Kaj tacega pač ni več zanemarjenje in preziranje državne udanosti in poslušnosti — to imenujemo Avstrijanci izdajalstvo. Poslal se je ta dan iz Trsta nebroj brzojavk v Rim — seveda tudi od državnih uradnikov, — mnogo progresistov pa je osebno tja romalo. Ko so hoteli isti večer v tržaškem gledališču igrati, uprizorila je lahonska gospoda velikansko demonstracijo. Sipali so v dvorano italijanske narodne trake z napisom „4. marcij 1848—1898“ ter vpili: „Živela Italija!“ „Živel Rim!“ „Živel 4. marcij!“ Prisotni avstrijski patrijotje so ogorčeno oporekali, prišla pa je policija ter izgnala — oporekalce in prepovedala igranje.

(Osebnosti.) Premeščeni so sodni pristavi gg.: Silvij Tujah iz Buj v Koper, Leopold Pavletič iz Motovuna v Komen, in dr. Rajko Debevec iz Trsta v Motovun.

(Imenovanje.) Državnim pravdnikom za Rovinj imenovan je ondotni deželnosodni svetnik dr. Josip Zenkovich, a dosedajni pravdnik dr. Karol Chersich imenovan je državnim pravdnikom za Trst.

Druge avstrijske novice.

(Novo ministerstvo.) Izvanredno plodovita je avstrijska ustava zadnji dve leti v — premembah. V enem letu štiri državnozborna zasedanja, v enem letu tri ministerstva — kaj tacega zmora dandanes morda le še edina Avstrija. Križem ugibalo se je zadnji čas, kdaj se skliče državni zbor, kako bo dognal Gautsch do tiste dobe upirajočo se mu zmedenost, kako bo prvič nastopil itd. Vso to zamotano obzorje pa se je pokrilo kar čez noč v soboto, a v nedeljo zjutraj, dne 6. t. m. prijadrala je na njega mesto nova uganka: Gautscha ni več — vsaj na ministerskem stolu ne, temveč sedi na njem grof Thun. Cesar sprejel je namreč v soboto odstavko Gautschevega ministerstva. Bil je tedaj Gautsch res le samo najet varuh ministerskega stola za 100 dni — od Badenija do Thuna. Ministerski predsednik, ki še svojega drž. zbora niti videl ni! Novi ministri, katere je cesar že potrdil, so sledeči: ministerski predsednik in vodja ministerstva notranjih del grof Fr. Thun, domobranski minister grof Zeno Welsersheimb, železniški minister dr. Henrik vitez Wittek, pravosodni minister dr. Ignacij pl. Ruber, naučni

minister Artur Byland-Rheydt, poljedelski minister baron Mihael Kast, finančni minister profesor dr. Jos. Kaizl, trgovinski minister dr. Jos. Bärnreither, minister za Galicijo Adam vitez Jedrzejowicz. Od teh so že bili v Gautschevem ministerstvu: Welsersheimb, Wittek in Ruber. Odstopivšim podaril je cesar redove železne krone I. reda ter jim obljubil primerno dobre službe. Nov ministerski predsednik grof Thun-Hohenstein je star 50 let ter je bil v začetku v vojaški službi. Kot nadporočnik je izstopil ter se posvetil politični karijeri. Kmalu je prišel v državni, pa tudi v češki deželni zbor. Leta 1889. postal je češki deželni namestnik, kjer je leta 1893. kot ustavoverni diplomat posegel z železno roko med opasno gibanje „omladinistov“ na Češkem ter izposloval za Prago izjemno stanje. S tem pa se je zameril Čehom, katerim se je še le lansko leto zopet približal. Iz sestave njegovega ministerstva je videti, da mu je bila podlaga sporazumljenje strank. Vsaka glavna stranka drž. zbora ima namreč svojega ministra, prezrl je le „Jugoslovansko, t. j. našo stranko“, cesar pa nam ni obžalovati, bodo vsaj imeli naši slovanski zastopniki pristoje odločevanje, nevezane roke. Konečne sodbe se še sedaj o novem predsedniku in njegovem ministerstvu ne da izreči; da bi mu bilo vsaj prisojeno celo jubilarno leto.

(Državni zbor) snide se — sedaj enkrat dognano gotovo — dne 21. t. m.

(Cesaričinji Štefaniji) se je zdravje obrnilo na bolje in je upanje, da okreva.

(Vravnava plač državnim uradnikom) razglasi se baje zanesljivo dne 2. decembra t. l. na dan vladarskega jubileja.

(Premenjene jezikovne naredbe za Češko) izišle so dne 5. t. m. ter stopijo začasno v veljavo z dnem 15. marca t. l., a istodobno razveljavijo se obe jezikovni naredbi z dne 5. in 22. aprila l. l. Te jezikovne naredbe so veljavne le, dokler se ne vravnar narodnostno vprašanje zakonitim potom. Vsebinsko tem naredbam prinesli smo že svojedobno skoraj doslovno, povdarjamo le, da imajo toliko popustljivost od češke strani, da bi morali biti z njimi tudi Nemci zadovoljni; toda teh geslo je: boja ne prenehati, dokler nimamo v Avstriji nemščine kot jedino v državi dopustljivega jezika. Tako dalje pa seveda ne sega popustljivost najpohlevnejših Čehov — ter Slovanov sploh.

(Hrvatski sabor) zaključen je po dolgem zasedanju treh mesecev. Da se je doba toli raztegnila, je delo narodnih poslancev, ki se niso zadovoljili z nobeno površno razpravo, temveč se povsod prepričali, ne tiči li za sklepom v zapisniku mažarska zanka.

(Nova mažarska nakana.) Znano je, da se je Mažarom dovolilo prekrstiti vsa krajevna imena v deželi. Pomažarenje krajevnih imen pa še ima druge posledice, katere bo splošno občutiti pri svetovni poštni zvezi. Med Avstrijo in Ogrsko obstoji pogodba, da je sprejemati pri onostranskih poštah vsako pismo in drugo pošiljatev, ki nosi v naslovu ime, kakor je isto v „krajevnem leksikonu“. Pri mažarskih imenih pa je skoraj povsod tudi mažarsko ime, in mažarske pošte nočejo zadnji čas več sprejemati in dostavljati pisem, ki nimajo naslovnega kraja v mažarsčini. Pri svetovni poštni družbi so seveda vsa večja mesta znana pod nemškim imenom, a brezobzirni Mažari prisilili bodo, da se bo pisalo n. pr. mesto Güns le Köszeg, Raab = Győr, Sobotka = Szombath, Váscarhely itd. Nemcem, ki se nad to mažarsko hudomušnostjo tako jezijo, je dobro da zvedo, da ni nemščina svetovno poštni jezik, temveč, da kaže pri nas dostavljati točno pošiljatev s samo slovenskim naslovom — kjer morajo biti naša krajevna imena v krajev. leksiku.

Ogled po širnem svetu.

(Italija) obhajala je dne 4. t. m. 50letnico obstanka zedinjenega kraljestva. Na Kapitolu govoril je sam kralj o dobroti in slavi ustavnega kraljestva. Bedno ljudstvo seveda ne razume ceniti te slave in dobrote, ker bi mu bila obilica polente mnogo ljubša. — Čestitala je k temu dnevu tudi Kossuthova stranka v ogrskem zboru. Kossuth prisiliti je hotel v začetku ves zbor, da se pokloni Italiji v zahvalo, da je preživljala nje-

govega puntarskega očeta v prognanstvu, a Bánffy je spoznal, da bi ne bilo kaj pametno, čestitati Italiji v spomin, da se je ob tej priliki uprla hinavsko pred 50 leti — Avstriji.

(V dvoboju) padel je dne 6. t. m. italijanski poslanec in pesnik Cavalotti. Vzrok dvoboju je bil časnikarski prepir.

(Nemčija,) ki se tako ostro oglašala za pravice krvnih bratov, ogrskih Sedmogračanov, pač ni vredna, da bi se je uslišalo, ker je doma največja ljudožerka brezpravnih Poljakov. Ker ni nikdar hotela kaj slišati o vstanovi poljskih ljudskih šol, priskrbeli so Poljaki na lastne troške svojim otrokom pouk branja in pisanja v materinščini. Nedavno pa je izpovedal ministerjalni ravnatelj v pruskem državnem zboru poljskim poslancem, da je vlada za ta pouk zvedela, da pa ga nikakor ne dovoli, ker se je bati, da se deluje tukaj za državi nevarni smoter. Morda se boje, da se uče poljska deca — smodnik delati.

(V Parizu) je umrl 6. t. m. srbski poslanec Milutin Garašanin, kateri je bil prej² njemu kralju Milanu največji nasprotnik pri ločitvi od kraljice Natalije in zvezi z drugo ženo. Tako sta skoraj v enem tednu preminili dve glavni oviri — metropolit Mihajl in Garašanin — tako je mogoče, da še gre stari pustolovež sedaj v svate.

(Rusko.) Tekmovanje z ostalimi velesilami sosebno gledé moči brodovja tudi Ruska ne zaostaja. Nabavila si je več novih vojnih ladij, pridobila si od Turške dovoljenje prostega prehoda skozi morsko ožino pri Carigradu, sklenila vojno pristanišče Sebastopolj še bolj utrditi, tako, da bo isto prva ruska luka, a kmalu začne graditi dolgo železnico v Kavkaz od Ufe v Taškent.

(V Carigradu) našli so umorjenega urednika bolgarskega lista „Novosti“. Urednik se je zval Makedonski; morilca še niso vjeli.

Odprto pismo.

Slavnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu v Celju.

Že v mesecu grudnu leta 1897. je potekla volitvena doba za nove volitve v naši občini, toda naš župan g. E. Geipel, ki je vsa minula tri leta z lisičjo zvitostjo, s samoblastjo, z ustrahovanjem, z brezobzirnostjo, kakor kak turški paša županoval v naši občini, ne razpiše nobenih volitev, temveč čaka, da napoči čas nujnih vspomladnih opravil in dela pri gospodarstvu, da se večina kmetov ne bode mogla vdeležiti volitev, v tem ko bi sedaj v zimskem času lahko vsak naš občan brez zamude in škode izvršil svojo volilno pravico. Mi umemo dobro to novo lisičjo zvito našega nam Slovencem sovražnega župana E. Geipela. Opozorjamo torej slavno c. kr. okrajno glavarstvo v Celju na § 18. občinskega volilnega reda za vojvodino Štajersko, razglašene z zakonom z dne 2. velicega travna 1864., št. 5. deželnega zakonika, kateri se glasi:

„Politična okrajna oblast [t. j. c. kr. okrajno glavarstvo:] ima skrbeti, da se vse priprave za volitev store tako o pravem času, da lahko, ko je potekla volitvena doba, začne novi občinski zastop poslovati.“

Po besedilu te postave bi se torej bila morala tukajšnja občinska volitev razpisati že koncem meseca listopada l. 1897., da bi bil zamogel novi zastop začeti poslovati meseca grudna 1897.

Vprašamo torej slavno c. kr. okrajno glavarstvo v Celju zakaj ni ono do sedaj izvršilo § 18. imenovane postave in zakaj podpira ono molče nepostavnosti našega župana? Mi volilci izpolnjujemo svoje dolžnosti, natančno, plačujemo državni predpisane davke, za to pa tudi zahtevamo, da še gospodje uradniki c. kr. glavarstva v Celju — izpolnjujejo natančno postave in nam dajo z natančno izpolnitvijo svojih dolžnosti lep zgled točnosti in rednosti. Konečno še opozorjamo na člen I. zakona z dne 11. grudna 1869., št. 5. deželnega zakonika iz leta 1870., ki se glasi:

„Če župan zanemarljivo izpolnjevanje dolžnosti, ki so občanom po veljavnih občini ali posebnih zakonih naložene, je c. kr. okrajni glavar upravičen zaukazati županu izvršitev zakona in da mu, če ukaza ne izpolni, naloži redovno kazen do 100 gl.“

Gospodje državni poslanci so prošeni to preziranje § 18. imenovane postave in zvito kršenje naše volilne pravice naznaniti v državnem zboru njegovi ekselenci gosp. ministerskemu predsedniku, a mi uložimo, ako se tekom 14 dni občinske volitve ne razpišejo, pritožbo na vis. c. kr. ministerstvo za notranje zadeve na Dunaju. Vsak, naj si bo kmet ali graščak, naj si bo kateri — koli državni uradnik itd., je dolžan izpolnjevati dolžnosti svojega poklica in stanu.

Jurklošter, dne 5. marca 1898.

Več volilcev

* Župan Geipel je prodal svojo graščino za mnogo tisoč goldinarjev z ozirom na to je prisodil njemu najvišjo kazen.

Dopisi.

Iz Žalca. Kakor se je vže lansko leto poročalo, ustanovila se je v Žalcu „Kmetijska zadruga za Spodnještajersko, vknjižena zadruga z omejenim poročtvom v Žalcu“. Z dnem 12. svečana t. l. vknjižila se je imenovana zadruga v zadržno knjigo c. kr. okrožne kot trgovinske gosposke v Celji in z 1. marcem t. l. pričela je svoje delovanje pod št. 27 ex. 98.

Zadruga ima namen, da posreduje pri kupovanju in prodaji v vseh strokah kmetijskega gospodarstva, kakor v poljedelstvu, živinoreji, gozdarstvu, vinoreji, sadjereji, mlekarstvu, čebelarstvu, sploh v vseh potrebah kmetijstva, da se vse iste naročajo skupno iz pred roke zato, da dobijo kmetovalci dobro, zanesljivo in možno ceno blago v roke, in da se pridelki polja, gozda, živinoreje, vinoreje, sadjereje, mlekarstva in čebelarstva prodajo skupno pravemu odjemalcu po možno najboljši ceni. Zadruga bode nadalje posredovala, da si zavarujejo poljedelci svojo blago na polji in v shrambah zoper natorne nezgode, da dobijo v potrebi ono posojilo, da se njim dá praktičen in teoretičen poduk v kmetijstvu, sploh bode zadruga delala nato, da se propadajoče kmetijstvo zopet povzdigne.

Ker pa bode zadruga le za svoje ude prevzela posredovanje v vseh kmetijskih potrebah, zato je želeli, da pristopi k tej zadrugi vsak kmetovalec in posestnik, ker v združenju je moč.

Vzemimo le eden slučaj. Recimo da je v tej zadrugi 1000 kmetov, vsak ima prodati povprek 5 centov ovsa (eden manj drugi več), posameznik mora svoj oves prodati le prekupcu, kateri kupuje male svote, da potem skupno proda, seveda z dobičkom. Ako pa proda 1000 združenih kmetov po zadrugi svoj oves, je tega 5000 centov, in taka množina se prav lahko proda naravnost državi za prav dobro ceno. Kakor pri tem primeru, tako je pri vseh poljskih in drugih pridelkih. Na kmetovalcih je toraj, da pristopijo vsi k tej zadrugi, katera je osnovana le zanje, kajti ako so udje zadruga, ne bode se njim treba bati, da bi bili osleparjeni tako pri kupčiji, kakor pri prodaji po posredovanju zadruga.

Kdor hoče postati ud te zadruga, se mora zato ali pismeno ali ustmeno pri odboru v Žalcu (glasiti in plačati enkrat za vselej štiri krone vstopnine in pa vsaj eden delež, kateri znaša 12 kron, kateri pa se po 3% obrestuje in je vedno last uda, ter se njemu po obračunu zopet izplača, kedar izstopi. Iz tega je razvidno, da ne more pri tej zadrugi nobeden ud nič izgubiti, pač pa bo imel vsak gotovi dobiček.

Vsakateri ud dobi zadrugo knjigo in pa družbena pravila, iz katerih bode prevedel kolike važnosti je za vsakega kmeta ta zadruga. Slavna uredništva naših listov pa bode prosi, da nam vstrežejo s tem, da bodejo v predalih svojih listov dali prostora, da se pravila te zadruga natisnejo in ljudstvu razložijo.

Iz Šoštanja. Malo zapoznalo dobili smo od tam poročilo o pustni veselici ondodnega čitalniškega odbora. Po prizadevanju gg.: notarja Kačiča in jurista Miheliča predstavljala se je šaloigra z jednim dejanjem „Jedno uro doktor“, koja igra je dosegla nepričakovani uspeh. Odlikovali so se pri tem s svojim dovršnim nastopom vsi uprizarjalci, kakor g. Mihelič, g. učitelj Šumljak in gđc. učiteljica Milka Kranjčeva, posebno odobravanje pa si je stekla hčerka deželosodnega svetnika Miheliča. Po igri pel je mešani zbor, a na to se je oglašil tamburaški zbor. To je bil najlepši trenutek tega večera. Tu smo imeli isti čas si napajati duše nad srebrno brenčečimi udarci tamburic, a oko se je radovalo nad čarobno skupino slik mično vretenih dam v narodnim okrasu in gospodov s čepicami. Vodja tamburaškemu društvu je g. Mihelič ml., a gospe in gospice v društvu so naslednje: gospa Kačičeva in Šumljakova ter gospici Kranjčeva in Miheličeva.

Znamo vred radovalo se je mnogo ljubih gostov iz Mozirja i drugod. Splošna zadovoljnost brala se je raz lica vsakemu vdeležencu; doživeli smo prekrasen večer med brati.

Nova Štifa pri Gornjemgradu. Naše povsem še mlado „Kmetijsko in bralno društvo“ priredilo nam je dne 13. m. m. lep zabaven večer. Da se je kaj takega sploh zamoglo vprizoriti, ne gre toliko hvala omenjenemu društvu — saj mu ni zameriti, ker je še takorekoč v povojih brez dovoljnih gmotnih in duševnih pripomočkov — zahvaliti se imamo temveč najsrčnejše vsem bližnjim in daljnim sosedom, ki so nas tako lepoštevilno obiskali, da si so se povabili povsem tiho brez vsake reklame. Vsem tem izrekamo toplo bratovsko zahvalo, da so pripomogli s svojo radodarnostjo, da ima naše

društvo od tega večera zraven duševnega tudi lep denarni uspeh.

Veselič otvoril je predsednik, g. učitelj Kelc ter govoril po običajnem pozdravu prepričevalno in jedrnat o splošnem kmetiskem položaju, da je podlaga zboljšanju našega stanja samopomoč, verska gorečnost in jekleno narodno prepričanje. Šibal je nepotrebno baharijo ter priporočal varčnost, koja naj bi negovala že mladina. V govoru preide na vladarstvo našega milega cesarja jubilarja, kojemu zakličejo vsi navdušeni trikratni „živijo“, a godba zasvira „Cesarsko pesem“. Igralo se je še nekaj narodnih komadov ter se pričela prosta zabava s šaljivo tombolo.

Veselo upanje za bodočnost našega društva nas navdaja, ker se je skromni začetek take vrlo izvršil.

Iz Oplotnice. Ker je zadnji dopis iz Oplotnice tukajšnjim Vele- in Posilincem rahle živce tako pretresel, da so si jih morali miriti pri „häringschmausu“, ki so ga priredili pri slavnem Dobniku — seve, da jim je moral ta vrli sinko narodnega Dobnika v Žrečah svečano obljubiti, da je „deutschgesinnt“ — hočem še nekaj besedic izpregovoriti, da bode vsak trezno misleč človek lahko uvidel, na kakšen način slepijo naši oplotniški „purgarji“ poštene kmete, da jih dobijo pri volitvah zase.

Zvonec med njimi nosi neki gospod, doma iz Kočevja, katerega je prav mično poslušati, ko govori našim kmetom: „Kaj bode poslušali pri volitvah gospoda župnika in kaplana, ktera vas hočeta s svojim agitovanjem za slovensko stvar le ohraniti v nevednosti, da bi vas tem ložje izkoriščala v svoje sebične namene? Saj smo mi tudi Slovenci, a mi nočemo, da bi kmet ostal neumen, ampak bi mu radi toliko pomogli, da bi si tudi on lahko vrezal kos belega kruha, katerega mu duhovščina tako zavida. To pa je le mogoče, ako nemški zna, in mora vsak zahtevati zaradi tega, da se naši otroci poleg slovenskega naučijo tudi nemškega jezika. s katerim se pride po celem svetu.“

Na prvi pogled bi človek sodil, da ima res očetovsko skrb za obstanek, a če primerjamo njegove besede z tukajšnjimi razmerami, takoj uvidimo njih podlost. Da izobraženost in blagostanje posameznika nima prav nič opraviti z nemškim jezikom, se prepričamo, ako pomislimo, da bi po njega mnenju morali v nemških krajih, n. pr. na Zgornjem Štajerskem, bivati sami učenjaki in sami bogataši, ker so tako srečni, da že njih otroci govorijo nemški. Res čudno potem, da so ravno ti ljudje zasloveli po svetu pod imenom „neumnih Mihlno“. Kar se pa bla gostanja tiče, niso nič na boljšem, česar se lahko vsak dan prepričamo. Na vsak način je toraj trditev omenjenega gospoda bosa, da bi naši otroci le z znanjem nemškega jezika prišli do belega kruha. Saj imamo celo v Oplotnici nekatere iz blaženih krajev došle Nemce, ki pa žive v največjem siromaštvu; nasprotno pa imamo lepo število slovenskih, nemščine popolnoma nevedskih kmetov, ki si pa vendar tudi lahko vrežejo belega kruha, če se ga jim poljubi. Tedaj res pomilovanja vreden vsak, kateri takim bedarijam verjame.

Pa tudi to, kar modruje tisti gospod o šoli, se nikakor ne strinja s tukajšnjimi razmerami. Saj vemo, da je šola v Čadramu utrakvistična, da se tedaj poučuje zraven slovenskega tudi nemški jezik, a to seveda oplotniškim prenapet nežem ni dovolj. Zatoraj so ti modreci sklenili, da mora biti učni jezik samo nemški, dasi je otrok, ki malo nemški razumejo, komaj kakih deset. Pa hvala Bogu, višja šolska oblast misli malo treznejše ter je obsodila ta sklep v koš, v katerem se že nahaja več sličnih dokazov nemške nestrpnosti. Vlkub temu še misel o nemški šoli ni pokopana. Sanjajo namreč še vedno o potrebi takega zavoda v Oplotnici in govori se, da je v to sviho obljubljeno nekemu, iz Češkega prišlemu Nemcu štiri tisoč goldinarjev in to baje iz Pruskega. Kakšen namen bi taka šola imela, pač iz tega lahko sklepamo! Vidimo toraj, da tem gospodom ni na tem ležeče, da bi se poleg slovenskega rabil tudi nemški jezik, ampak prizadevajo si z vso silo našo lepo slovensko okoličico popolnoma ponemčiti in nje prebivalstvo

napraviti zrele za velenemške ideje, koje prinašajo za Avstrijo one žalostne nasledke, katerih smo v novjšem času le premnogo doživeli. Ako bi hoteli samo poleg slovenskega tudi nemško, kako da imamo pri občini samo nemško uradovanje, samo nemške tiskovine, samo nemški pečat, kako da imamo pri pošti vse samo nemško, ko vendar komaj ena stotina tukajšnjih ljudij razume ta jezik?!

Sodimo sedaj, kdo hoče naše poštene kmete ohraniti v nevednosti, ali oplotniški Posilincemci, ki jih slepijo s takimi lažmi, ali naša častita duhovščina, ki skrbi, da se kmet podučuje v vseh njemu potrebnih strokah v jeziku, katerega ga je učila njegova mati — v naši milodoneči slovenščini.

Slovenski kmetje pokažite vsaj toliko ponosa, da pri prihodnji volitvi volite možé, kateri se ne sramujejo svojega maternega jezika, in ki nočejo hlapčevati na lastni zemlji ptujim doščem. „Kdor zaničuje se sam, podlaga je ptujčevi peti“ — kakor kažejo tukajšnje razmere.

Iz Majšperga. Dne 23. m. m. priredilo je naše „Kmetijsko in bralno društvo“ jako krasno veselico. Nikdar še niso bili prostori pri g. Vobnerju v enakih slučajih tako napolnjeni nego to večer. V to pa so pripomogli mnogobrojni dragi gostje iz Studenice, Slov. Bistrice, Ptujске gore, Sv. Vida, Sv. Lovrenca, Cirkove, Stoperc i. dr. Vsem tem ljubim gostom se srčno zahvaljujemo ter obečamo, da storimo tudi mi napram njim svojo narodno dolžnost. Slava jim!

Veselič se je otvorila s prelepo pesnijo „Opomin petju“ kateri je sledila ona „Za dom med bojni grom“.

Podpredsednik g. učitelj Žunkovič pozdravi zbrane ter se spominja nepozabnega rajnega predsednika č. g. župnika Bl. Cilenšeka; nadalje spominja se tudi našega predobrega vladarja ob 50letnici njegove slavne vlade kakor tudi posebnega dobrotnika našemu društvu, gospod dr. Jurtela.

Ko je nato pevski zbor častno in lepo rešil svoj program, sledila je glavna točka tega dne — šaloigra „Kje je meja“. Uprizorili so to igro domači fantje in dekleta, tedaj ljudje, ki gleda lišča še morja nikdar videli niso — vendar pa so nastopili ti začetniki tako samovestno in dovršno ter želi mnogo smeha in pohvale. Igrali pa so: Štefan Gajser, Simon Mesarič, Jera Nerat, Roza Jurič in g. učitelj Žunkovič.

Posebne zasluge za ta večer, kakor za društvo sploh pa ima g. učitelj Žunkovič, kateri žrtvuje radevolje vse izven šolske ure njegovemu razcvitu. Dokler ima društvo tako požrtvovalno moč, in dokler ga vsi tako brezpogojno slušajo, imamo pričakovati od njega še mnogo tako lepih veselici. Bog nam ga še dolgo ohrani!

Iz Dunaja. (Koncert in ples akad. društva „Slovenije“ na Dunaji.) Nekako boječe lotilo se je to slovensko društvo ideje, prirediti letos po štirih letih zopet enkrat koncert s sijajnim plesom. Ta strah pa nas je takoj minil, ko smo videli, kako srečno in vztrajno se je lotil te zadeve pripravljalni odbor. In res doživeli smo večer, kakšnega ni morda letos priredilo nobeno drugo slovansko društvo na Dunaji. Elegantna Ronacherjeva dvorana bila je ta večer polna odličnega slovanskega občinstva. Omenjati hočemo le nekatere, kakor: ruski nadsvečenik Nikola-jevski, dvorni svetnik in član gosposke zbornice dr. Jagič z rodbino, sekcijski svetnik dr. Zavadila, dvorni svetnik in državni poslanec Šuklje z rodbino, višji finančni svetnik dr. Globočnik-Sorodolski, vseučilišni docent dr. Murko in dr. vit. Rešetar, dvorni kapelan dr. Sedej, monsignor Jančar, odvetnik dr. Lenoč, dr. pl. Kozič, dr. Sežun, dr. Vepok, profesorji dr. Pajk, dr. Primožič in dr. Jelenc, stotnik Tomše, nadporočnik (predsednik slov. kluba) Pukl. Iz domovine so nas počastili: vladni svetnik dr. Zupanc in veleposestnik Hren. Bratsko društvo „Triglav“ zastopal je g. cand. iur. Zizek.

Vzpored se je otvoril z Jeraj-evo — „Sloveniji“ poklonjeno pesnijo „Z uma svitlim mečem“.

Nastopil pa je tudi g. Jeraj kot velik mojster na goslih. V znak hvaležnosti za nodosegljivo proizvajanje poklonila mu je „Slovenija“ lovorov venec z trobojnimi trakovi, ravno tako odlikovalo se je tudi pevskega našega mojstra

g. Hubada, pod čegar vodstvom nam je prednašalo „Slovansko pevsko društvo“ nad vse umetne skladbe. Prav imponiralo nam je tudi dovršeno petje operne pevke, gospice Rudinove. Po koncertu začel se je ples, ki je zadobil po čeških in slovenskih krasoticah značaj velikomestne elegance.

Plesalo je polonezo okolo 90 parov, a brojili smo še pri peti četvorki nad 40 parov. „Slovenija“ sme si čestitati na krasnem izidu svojega plesa, marljivemu odboru in plesnemu odseku pa moramo le čestitati na tako sijajnem moralnem vspehu.

Narodno-gospodarske novice.

Velikanski razvoj umnega sadjarstva v Ameriki.

(Konec.)

Po natančnih porizvedbah, tako čitamo v dotičnem listu — je v Zjedinjenih državah okoli 112.000.000 jablanov, 112.270.000 breskev, 28.600.000 hrušek. Povprečna vrednost sadja, ki se na leto pridelja, znaša čez 200 milijonov goldinarjev. V državi Illinois, ki ima 3 in pol milijona ljudi, je bil leta 1880 ves pridelek na sadju in grozdju vreden 24 milijonov goldinarjev. V državi Michigan, katera šteje samo 1 in pol milijona ljudi, pridelja se povprek na leto samo jagodičja za 10 milijonov goldinarjev. Vas Highland, ob reki Hudson ima poseben parnik, po katerem prevaža samo maline, ki so vredne do 50.000 gld. na leto, v mesto New-York. Krankrli so rudeče, črnicam podobne jagode, ki rasto po planinah in so pri nas le malokomu znane, kajti zbirajo jih le ženice, ki jih potem po boljših hišah v trgih in mestih prodajajo. Razumni Amerikanci pa sadé krankrle po peščenem morskem pobožji in je bil leta 1887 ta pridelek vredne 3 milijone gld. V mali Kaliforniji pridelalo se je leta 1887 toliko sadja, da so ga že čez 4 milijone kg poslali v izhodne dežele. V tej deželi se nahaja tudi nasad od šamih marulic, kojega pridelek je bil tistega leta vreden 16.000 gld., nasad ostrožnic pa je dal 10.000 gld. dobička. Slobodno rečemo, da pri nas v celi deželi ni toliko marulic, da bi bil njihov pridelek le četrtinko tega vreden, za ostrožnice se pa pri nas razun kakega pastirja itak nihče ne zmeni. Seveda je tudi istina, da svet in obnebeje v Kaliforniji zlasti marulicam in breskvicam posebno ugaja.

Te številke so res ogromne, in nam prejasno pričajo, kako so nas prebrisani Amerikanci že zdavna nadkrilili in do kake visoke stopinje se je pri njih umno sadjerejstvo že popelo. Sadjarstvo je dandanes eden prvih in najvažnejših pridelkov v Ameriki, ono donša Zjedinjenim državam ogromne dohodke.

Pa Amerikanci ne pridelajo le ogromno veliko sadja na svojih obsežnih skozi in skozi s sadnim drevjem zasajenih zemljiščih, temveč oni ga tudi vedó podelati v trpežne izdelke, ki se sploh konzerve imenujejo. Mi prodavamo večinoma le sveže sadje in dosežemo zanj dostiokrat še precej visoke cene. Zgodilo se je pa že tudi, da so bile cene sadju jako nizke in to vsled tega, ker je sadje tudi v tistih krajih bogato obrodilo, v katere navadno mi isto prodajamo. V takih letih smo potem prisiljeni svoje sadje za vsako ceno oddati, ako je sploh hočemo spraviti v denar. Izveden in bistrumen Amerikanec pa si je tudi iz te zadrege za časa pomagal. Tudi on je spoznal, da se bode sčasoma pridelalo toliko sadja, da ga ne bode mogoče svežega spraviti v denar. Da bi pa moral svoj obilni božji blagoslov v dobrih letih prodajati ceneje, to pa mu nikakor ni šlo v glavo. Izumil je toraj posebne tovarnice, v katerih se sadje podela v kaj okusne in trpežne sadne izdelke. Ti izdelki se lahko shranijo leta in leta, ne da bi se pokvarili ter se vsled tega tudi izvažajo v vse dele sveta. V teh sadnih tovarnicah dela čez leto pol milijona ljudi in so izdelki vredni čez 300 milijonov gld. povprek na leto. Samo v Kaliforniji je okoli 30 takih tovarnic in se v njih porabi samo škatic iz pločevine okoli 10 milijonov. Kako pa je pri nas? V celi deželi nimamo niti ene tovarnice, v kateri bi se izdelovalo sadje. Sploh je pri nas izdelovanje sadnih

konzerv čisto nekaj neznanega. Vsega tega se bodedo morali še le od Amerikancev naučiti.

Pa tudi bistrumen in izvedeni ameriškanski trgovci so veliko pripomogli, da se je trgovina s sadjem po svetu tako razširila. Njihova zasluga je, da se sadje dobro in skrbno spravlja in shranjuje; oni so trgovino s sadjem do dobrega uredili in jo postavili na popolna zanesljiva in sigurna tla; oni so skrbeli za najraznovrstnejšo porabo sadja in so torej tudi tem potom pre skrbeli in odprli amerikanskemu sadju najdaljša trgovišča v raznih delih sveta.

Vse to pač prejasno priča, kako silno so nas Amerikanci v tej stroki kmetijstva prehiteli, in kako močno se je sadjarstvo pri njih po skupnem in neutrudnem delovanju v teku malo let razvilo. Naj bi nas vendar to vspodbudilo, da bi jih tudi mi posnemali, in da bi tudi mi napeli vse svoje žile, da povzdignemo umno sadjarstvo v naših pokrajinah. Le po tem edinem in vsestranskem prizadevanju bodedo zamogli z Amerikanci tekmovali in sadjarstvo bode tudi pri nas postalo nevsahljivi vir bogatih dohodkov in trdna podlaga narodne blaginje in narodnega obstanka.

Koledar.

Petek (11.) Herakliji, m.; Cozim. muč. — Sobota (12.) Gregorij I. p. Sul. i. ž. G. — Nedelja (13.) 3. postna. Evfrazija, dev. — Ponedelj. (14.) Matilda, kraljica. — Torek (15.) Longin, muč.; Filicita, dev. — Sreda (16.) Hilarij in Tacij, mm. — Četrtek (17.) Patricij škof; Jedert dev. — Zadnji krajec dne 15. ob 8. uri 53. min. zjutraj.

Loterijske številke.

Gradec 5. marcija 1898: 4, 89, 58, 33, 43
Dunaj " " " 80, 23, 47, 88, 7

Sejmi.

Dne 11. marcija pri Sv. Magdaleni v Mariboru. Dne 12. marcija v Selnici ob Dravi, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, pri Sv. Juriju ob juž. žel. in v Poličanah (za svinje). Dne 15. marcija v Arvežu in Zdolah. Dne 16. marcija v Vitanzu, Celju in v Imenem (za svinje). Dne 17. marcija v Lembergu, na Rečici, v Trbovljah, Podčetrtku, na Bregu pri Ptuj (za svinje) in v Čmureku. Dne 18. marcija na Ptujski gori, pri Sv. Trojici v Slov. gor., na Vidmu ob Savi, v Sl. Gradcu in v Ljubnem.

Listnica uredništva.

xyz. Prosimo lepo!

Vabilo

k

občnemu zboru

posojilnice v Konjicah

ki se vrši

v četrtek 24. sušca t. l.

ob 2. uri popoldne v uradnici.

DNEVNI RED:

1. Poročilo načelstva.
2. Račun za leto 1897.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
5. Razni nasveti.

Opomba: Ako bi ta občni zbor radi premalo udeležencev ne bil sklepčen, se vrši isti dan ob 3. uri drugi občni zbor, pri kojem sklepa vsako število zborovalcev.

(84)

Načelstvo

Bilanca

„Hranilnega in posojilnega društva v Ptuj“ za leto 1897

Aktiva

	gld.	kr.
1. Hiša vl. št. 346 Ptuj gld. 47520—		
2. Inventar te hiše	1360—	48880
3. Hiša vl. št. 52 Ptuj		6435
4. Inventar v pisarnici		120
5. Posojila	849882	43
6. Zaostale obresti od posojil	6735	88
7. Naloženi denar pri drugih zavodih gld. 10212 05		
8. Nevzdržene obresti od tega gld. 324 68	10536	73
9. Naloženi denar v poštni hranilnici gld. 942 40		
10. Nevzdržene obresti od tega „ 6 82	949	22
11. Menice, zadr. in hran. knjižice	158	30
12. Prehodni zneski	310	—
13. Gotovina dne 31. decembra 1897	22902	29
	946909	85

Pasiva

	gld.	kr.
1. Glavni deleži gld. 2000—		
2. Oprav. „ od 4469 za- družnik. gl. 50759 30	52759	30
3. Hranilne vloge z kapitalizovanimi obrestmi vred	771959	46
4. Neizplačane obresti od glavnih deležev	31	50
5. Za leto 1898 predplačane obresti	8070	44
6. Izposojilo zadruge	19000	—
7. Splošni rezerv. fond gld. 14689 85		
8. Specijalni rezerv. fond za slučajne zgube 65495 25	80185	10
in ker se je dal ostane čistega dobička „ 80185 10 v znesku 9814 90		
vsled sklepa obč. zbora k poseb. rezerv. fondu, znašata oba rezerv. fonda vkup gld. 90000—		
9. Penzijski fond za uradnike	2385	02
10. Čisti dobiček leta 1897	12519	03
	946909	85

Denarni promet v l. 1897 znašal je gld. 1.550.757 97 Oba rezervna zaklada znašata koncem l. 1897 gld. 90000. V Ptuj, dne 7. marca 1898. Jurca Andrej s. r., ravnatelj.

Dr. Ploj Jakob s. r., dr. Jurtela Franc s. r., Ožgan Simon, s. r., Mikl Tomaž, s. r., Brenčič Miha s. r., Zelenik Jože s. r., odborniki. (83) 3—1

Zahvala.

Povodom dolgotrajne bolezni in ob priliki izgube naše premile, nepozabne hčerke, oziroma sestre, gospodične

Pavline Fridrich

dobili smo od blizo in daleč toliko dokazov odkritosrčnega sočutja, da se čutimo dolžni zato, dalje za podeljene krasne vence in za častno, mnogoštevilno udeležitev pri pogrebu izraziti vsem svojo iskreno, najtoplejšo zahvalo.

Mirasan, dne 3. sušca 1898.

(81)

Žalujoči sorodniki.

Učenca

ki je čvrst in zdrav, dobrih starišev in ima veselje do pekarske obrti, sprejme takoj

E. F. Vošnjak

(85) 3—1 pekarski mojster v Celji.

Lepo posestvo

z vsemi gospodarskimi pripravami je pod ugodnimi pogoji prodati. — Natančnejša pojasnila poizvedo se pri posestniku

Anton Jug

St. Lovrenc Prožin p. Štore.

Hiša z

posestvom

je pod ugodnimi pogoji prodati. V hiši je tudi prodajalnica z mešanim blagom. — Več pove

Ana Polak

(80)

Petrovče št. 29, Savinjska dolina.

Prostovoljna prodaja posestva.

V nedeljo dne 13. marcija 1898 popoldne ob 3. uri začne se na mestu, t. j. v neposredni bližini Zalca prodaja posestva gospe **Lucije Vrečer** na razkosane dele, kakor je isto že razmerjeno in obmejeno. Natančnejši pogoji razglasili se bodo pred začetkom razprodaje, a naznanja se že sedaj, da je pri njivah in travnikih jedna četrtnina kupnine po sklepu pogodbe takoj izplačati dr. Schurbi-ju, zastopniku gospe L. Vrečer, pri gozdih naznanila se bo svota, ki je predplačati, pred prodajo. — Nadaljna pojasnila dobivajo kupci od ponedeljka dne 7. t. m. v odvetniški pisarni dr. Augusta Schurbi-ja, kjer je možno tudi vpogledati obseg posameznih zemljišnih delov, ki so na oddajo. (82)

30 polovnjakov dobrega, pristnega vina

ima na prodaj nek posestnik na Spodnjem Štajerskem liter po 20—24 ako se ga kupi najmanj jeden polovnjak; kdor ga kupi več, dobi primeren popust. Isti ima na oddajo tudi več tisoč ameriškanskih trt, in sicer „Sovač“ 10 gld., „Riparija portalis“ 12 gld. tisoč komadov.

Ponudbe za jedno in drugo pošiljati je upravnistvu (43) 10—5 „Domovine“.

Banka „Slavija“

razpisuje več služeb potovalnih uradnikov za življensko zavarovanje proti stalni plači in proviziji.

Ponudniki naj izvolijo svoje prošnje s prilogami nasloviti na generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani. (59) 3—3

Pozor!

Podpisani se priporočam in javljam slavnemu občinstvu, da se v moji barvariji barva platnena, volnena in svilnata obleka za gospe in gospode. Dobi se tudi vsake vrste v mojo stroko spadajočega blaga.

Za obilno naročilo se priporočam

Z velespoštovanjem

Josip Pepelnak

(62) 2—2

barvar v Mozirji.

Sadje- in vinoreja

je naša bodočnost.

V. Veršec, lastnik nasadov sadnih dreves in trt na Bizeljskem pri Brežicah, ima naprodajo pristna in cena visoka ter polovična drevesca, tudi pritlično drevje najboljših vrst, kakor: jabolčna, hruškina, črešnjava, višnjeva, češpljina, orehova, marilična, breskvina, kakor tudi vse vrste jagodičevja, sadne divjake, dalje cepljene ameriške trte, najboljšega namiznega in stiskalnega grozdja.

Proprodajalci za 10% ceneje (72) 3—2
Ceniki zastoj in poštne prosti.

Na prodaj.

Ker sta se dva zakonska zavezala, da mi ženo do smrti pošteno preskrbita in je sodnijsko potrjeno, prodam svoje posestvo pri Sv. Martinu na Paki, katero obstoja iz hiše s petimi sobami in dve kuhinji, malo gospodarsko poslopje ter velik lep vrt pri komisijiski cesti, eno minuto od župnijske cerkve in dve minute od železniške postaje najbolj primerno za kakšnega upokojenega gospoda župnika ali trgovca, kakor tudi mesarja. Več se zve pri lastniku

(71) 3—2

J. F. Skaza

pošta Rečiška vas (Rietzdorf a. d. Pak.)

Trgovina z galanterijskim, drobnim in pletenim blagom

Peter Kostič-a

v Celji

Glavni trg št. 2

priporoča gg. trgovcem in prekuovalcem:

Porcelanske, lesene in lončene pipe, cevi za pipe in smodke, ustnike za cevi žepne nože, škarje, nože in vilice, britve, žlice, pipčovke, šila, mošne za denar in duhan, denarnice, listnice, pase, jermene, biče in bičala, gumbe za srajce in obleke, glavničke in kampelne, igle za lase, šivanke, naprstnike, prstane in rinčice, broške, očala, ogledala, različna mila, parfume, pomade, krtače, papir in kovrte, svilnati in barvani papir, svinčnike, molke in svetilnice, itd. Dalje srajce, nogavice, rokavice, kapice, mašne in kravate, naramnice in podveze, sukanec v štrencih in špolcah, drete, špaga, trake, žnore, pavolo in volno, šmirice, robce za glavo in žep, lak za čevlje itd. — Konečno vsakovrstne igrače iz lesa, guma in bleha, punčke, vozičke, košarice, kovčke itd.

Vse po najnižjih cenah za na debelo.
Zunanja naročila se odpošiljajo s prvo pošto.
(54) 13

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno. — Imam tudi več 100 kg. finega belega kislega zelja na prodaj.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in ku-retnino.

(159) 52—33 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Lepo posestvo

obsegajoče 40 orator, poleg lep smrekov in bukov les, dosti njiv in travnikov, prodajam ali dam v najem ker mi je umrl mož in sin. Posestvo leži pol ure od Terbovelj. Več pove

Katarina Jerman

(68) 3—2

v Planini, p. Trbovlje, Štajarsko.

Pod dobrim pogojem se da pri Kapeli v najem
„GOSTILNA k ZIDU“

z mesarjo. Zraven je tudi nekaj zemlje. — Več pove Franc Vaupotič, posestnik in poštar pri Sv. Juriju ob Ščavnici. (64) 2—2

Na prodaj

je hiša z dožro obiskovano gostilno in vsemi gospodarskimi poslopji, krito vse z opeko in vse v dobrem stanu; zraven sadni vrt, blizu 2 orala dobro obdelane njive s kozolcem in lepa odrasla hosta. Vse po nizki ceni zaradi posestnikove oddaljenosti. — Posestvo leži v Loki pri Zidadanemmostu. — Več pove lastnik

Franc Kunšek

(75) 3—2

v Leobnu Gornještajersko.

1898

Mauthner's Samen.

Aussaatzeit: Ende Februar und März.
Saatweite: 25—30 cm. Abstand der Reihen, 10 cm. in der Reihe.
Bodenbeschaffenheit: Tieflocker, recht nahrhaft und nicht frisch gedüngt.

Mauthner-jevih

slovitih

zeliščnih in cvetličnih semen

zaprtih, oblastveno zavarovanih zavojih

s sodnijsko vpisano

varstveno znamko „medved“

se nahajajo

komisijska skladišča

pri največ

veletrgovinah z mešanim blagom v Avstriji.

V vsakem kraju je poverjena komisijiska prodaja 80 najbolj zahtevanih vrst zeliščnih in cvetličnih semen le jedni tvrdki, toraj postavljena le jedna omara. Iz krajev, kjer se ne nahaja komisijiskovalna zaloga vzprejemajo se naročitve.

Kot sveža in pristna semena tvrdke Edmund Mauthner (Budimpešta, Andrassystrasse 23) veljajo le ona, ki so zaprta v izvirne zavitke z letnico 1898 in na katerih se nahaja, kakor kaže poleg stoječa podoba, slika medveda in ime Mauthner.

Pred ponarejenji se svari.

Čas setve: Koncem februarja in marca.

Prostor za posejatev: 25—30 cm oddaljenost vrst 10 cm v vrsti.

Kakovost zemlje: Globoko zrahljana, redilna in ne novo pognojena. (62) 12—3

Stotisočero

družin vsak dan

posebno

rado pije

Zivijo!

Kathreiner-Kneippovo sladno kavo

Prosta zdravju škodljivih snovij bobove kave ima edino Kathreiner-Kneippova sladna kava te dišavo in prijetni ukus. Ker pospešuje tek in je lahko prebavljiva, se Kathreiner-Kneippova sladna kava izkazuje že leta jednako dobro za odrasle in otroke. Z ozirom na zdravje in varčnost bi pristne „Kathreinerjeve“ kave ne smelo nedostajati v nobenem gospodinjstvu.

Svari se pred ničvrednimi ponaredbami.